

Fra et stort Antal Jiskere her i Landet, omtrent 3,000, har jeg modtaget et til Regeringen og Rigsdagen stilet Andragende om Told paa fersk Fisk m. v. Den til mig rettede Anmodning gaar ud paa, at det Modtagne maa blive afgivet til Toldbuddvalget i Landssthinget, og det vil naturligvis ske.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ophævelse af Halprocentafgiften ved Kjøb og Salg af faste Eiendomme.

(Lovforslaget findes i Tilleg. O.)

Sagenfattes under Forhandling.

Schlegel: Dette Lovforslag er en gammel Bekjendt, thi det har været her for omtrent tre Aar siden. Der blev den Gang nedsat et Udvalg, og Forslaget blev i Genhold til Udvalgets Indstilling forkastet ved 2den Behandling her i Thinget. Jeg vil blot i Korthed opstifte dette, navnlig fordi de Medlemmer, der ikke have deltaget i Forhandlingen af dette Forslag for tre Aar siden. Forslaget gaar ud paa at ophæve den Afgift, der ved Loven af 8de Februar 1810 blev paalagt faste Eiendomme, naar de gaa i Arv, naar de magelægges, og naar de sælges. Ved den nævnte Lov blev der nemlig paalagt en halv Procent Afgift af faste Eiendomme, og denne Afgift blev beregnet paa en noget forskjellig Maade i hver af disse tre Tilfælde. Hvad Arv angaar, var Reglen den, at de Hæftelser, der hvilede paa Eiendommene, skulde drages fra det Beløb, hvoraf Afgiften skulde betales, saa at det kun var af Overskudsbeløbet, at Afgiften skulde svares. Denne Ordning er senere forandret, idet Afgiften er henlagt under den øvrige Lovgivning om Arveafgifter, saaledes at Forordningen ikke gjælder mere for de Tilfælde, at Eiendommene gaa i Arv. Det andet Tilfælde er, naar Eiendomme magelægges. I saa Fald skal der svares Afgift af det Beløb, hvorved den værdifuldeste Eiendom overstiger den mindre værdifulde. Endelig er der paalagt $\frac{1}{2}$ pCt. Afgift ved Kjøb og Salg af faste Eiendomme, saaledes at der skal svares $\frac{1}{2}$ pCt. i Afgift af den fulde Kjøbesum, uden at Hæftelserne fradrages. Det kan ikke negtes, at det er lidt urimeligt, at der er noget Stødende i dette, men det har nu bestaaet i 80 Aar, saa man kan vel nok vente

lidt endnu med Ophævelsen; det er jo ikke nødvendigt i dette Dødblik at fjerne den Art Bestemmelser. Hvad selve Afgiften angaar, tror jeg nok, at der kan siges Noget imod den, saaledes som den kan siges, Noget imod de fleste Slatter og Afgifter, men jeg tror paa den anden Side ogsaa, at der kan anføres Afskilligt for den. Det er ret naturligt, at man overfor faste Eiendomme, som ikke saa hyppig ere Gjenstande for Omsætninger og ikke omsættes paa samme Maade som Løsøre, benytter det Dødblik, der bliver en Kapital til Stede, som saa at sige Løsgjøres, til at faae Afgift af denne Kapital. Men derfor siger jeg ikke, at Afgiften ikke kunde være ordnet paa en anden og heldigere Maade. Smidterid gjøres det gjældende fra den Side, den vinker, Loven gjenhemført, at Statskassen for Tiden har godt Raad til Ophævelse af denne Afgift. Afgiften vil efter Finantsloven til 690,000 Kr. om Aaret, der indbefattet Afgiften af Magelæg. Jeg veed nu ikke, hvor stor denne Afgift er — det er jo en af Manglerne ved Lovforslaget, der indbringes ved privat Initiativ, at de ikke ere forsynede med tilstrækkelige Oplysninger — men det er vistnok ikke saa beynligt, hvad der kan komme ind ved Magelæg efter den Maade, hvor paa Afgiften der beregnes, og da Intet derom er oplyst, er det forsigtigt at antage, at det er en forsvindende Del, og at det Beløb, her er Spørgsmaal om, nærmere sig til 700,000 Kr. Naar man nu siger, at Statskassen har godt Raad til at undvære dette Beløb, saa tror jeg ikke, at det er rigtigt. Det Finantslovforslaget der er forelagt for Rigsdagen i Aar, viser, at der er en Udgift af 4—5 Milioner mere end Indtægten indgives. Ganste vist er der blandt disse Udgifter opført en Del Poster, som kaldes for Formueerhvervelse, og trækkes de fra, kan der blive et Overskud af Indtægt, men disse Formueerhvervelser komme jo igjen hvert Aar efter de Erfaringer, vi nu have. Det er en altd. Noget, som der vist kan gjøres særlig ved Jernbanevesenet, og ogsaa forskjellige andre Foranstaltninger, Bygning af Havne og Hjælp til disse paa forskjellig Maade, saa jeg tror ikke, det vilde være rigtigt at gaa ud fra, at det minimale Budget under ordnede Forhold vil være tilstrækkeligt. Jeg mener, at de aarlige Indtægter ogsaa maa kunne strække til at dække nogle af disse Udgifter til Formueerhvervelse, og at man ikke kan vedblive at trække disse Udgifter paa Kassebeholdningen, selv om denne for Tiden er ret anstændig. Det gaar særlig ikke an at ophæve den Art Indtægter, der komme aarlig igjen. Hvis det var 700,000 Kr. en